

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΣΟΦΙΑ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Τὸ κοινωνικὸν ζήτημα τὸ ὑποῖον θέτομεν ὑπὸ συζήτησιν ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ, ἀξίζει νὰ μελετηθῇ ὑφ' ὅλης τῆς κοινωνίας.

Διὰ τοῦτο θέτομεν σήμερον τὴν ἐπομένην ἐρώτησιν ναὶ ἀνχμένομεν παρὰ τῶν ἱατρῶν, τῶν ἠθικολόγων, τῶν κοινωνιολόγων, τῶν πτεέρων, τῶν σχόντων πείραν καὶ τῶν μητέρων ἐπίσης, ἀπαντήσῃς :

Ποῖα εἶνε διὰ τὸ κλέμα μας ἡ κατεληλοτέρη ἡλικία διὰ τὴν κόρην ὅπως ὑπανδρεύεται :

Ἡ διεύθυνσις

ΤΙ ΤΗΣ ΦΥΛΑΤΕ ;

Ἐτυχέ ποτε νὰ ἴδῃτε νεάνιδα δεκαεξαετῇ Ἀθηναίαν, ἥτις διὰ τοῦ κάλλους τῆς καὶ τοῦ σπρίγους τῆς σᾶς συνήρπασε σχεδὸν δεσμώτην εἰς τὴν ἀνόμενησιν τῆς λαμπρᾶς τῆς εἰκόνης ; Σᾶς ἔτυχεν ἔπειτα, τὴν αὐτὴν κόρην νὰ τὴν ἴδῃτε μετὰ τέσσαρα, πέντε ἔτη, κόρην πάλιν, δηλαδὴ ἀγαμὸν ; Μία ἐρώτησις μελαγχολικὴ δὲν σᾶς διέφυγεν, ὥς νὰ ἐλυπεῖσθε διότι ἔχασεν ὁ οὐρανὸς ἐν ἱστρον καὶ ἡ γῆ ἐν κάλλος, ἡ θλιβερά ἐρώτησις : Αὐτὴ εἶνε ; Πρῶτον βλέπετε ὀφθαλμοφανῶς πλέον ὅτι ἡμεῖνεν ἡ μισή. Ἀντὶ τῆς πρώτης εὐμορφίας τῆς, λείψονα τοιαύτης. Οἱ αἰτοὶ ὀρθαχοί, αἱ αὐταὶ ὀφρὺς, αἱ αὐταὶ γραμμαὶ, τὰ αὐτὰ χεῖλη· ἀλλὰ... αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νὰ τὰ συμπληρώτετε ὅλα αὐτὰ διὰ τῆς φαντασίας σας, διότι βλέπετε, ὅτι κἄτι τοὺς λείπει. Μετράτε : κενὸν ἐδῶ, κενὸν ἐκεῖ, κενὸν παντοῦ.

Ἐλείνο τὸ ὑπερήφανον ἦθος, τὸ ὅποιον ἀπέπνεεν ἄνευ προμελέτης, ἀφ' ἑαυτῆς καὶ μόνης, ἡ πρώτη τῆς ἀνθρώπου νεότητος καλλονή, τὸ ἀντικατέστησεν ἡδὴ ἐκζητημένη τις προμελέτη πρὸς τὴν σκοπὴν τοῦ νὰ φαίνεται ὡραία. Τὸ χρῶμα ἔχασε τὴν χρωματισμὸν τοῦ αἰ γραμμαὶ τὴν διαύγειάν των· ἡ ἐπιδερμὶς τὴν παρθενίαν της· ὁ κόλπος τὴν ὄγκον τοῦ τὸ βᾶδισμα τὸν ἄερα τοῦ. Καὶ ἐνῶ ἀστραπηδὸν κλίνεται ὅλας αὐτάς τὰς παρατηρήσεις, πάλιν διαφεύγει τῶν χειλέων σας ἡ μελαγχολικὴ ἐρώτησις: Αὕτῃ εἶνε;

Τι συνέβη;

Τί συνέβη; Ἐρωτήσατε μᾶλλον τί δὲν συνέβη; Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσητε καλῶς τὸ δεύτερον τοῦτο, ἀποτάθητε εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν φυτῶν, εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ζώων, εἰς ὑμᾶς αὐτούς, διὰ νὰ πεισθῇτε τί συμβαίνει, ὅταν ἀνάγκη τις δὲν ἐκπληροῦται, ὅταν τοῦ ἄνθους αἱ ρίζαι δὲν βλέπουν νερόν, ὅταν τὰ ἔνυδρα μείνουν ἔξω τοῦ πελάγους, ὅταν τὰ μικρὰ χειλιδόνα ἀποσπασθοῦν τοῦ θάλλου τῆς μητρὸς των, ὅταν τὸ νεογέννητον τὸ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ Ἐλθετοτροφεῖον, ὅταν εὐφύσῃ τὸ μικρὸν πνεῦμα νὰ τὸ φάγῃ ἡ κἀμπη, ὅταν ρίψῃτε ἐντὸς σκοτεινοῦ ὑπογείου ἄνηθόν τινα ὑπαρξ., ὅταν στερήσῃτε τὸ βρέφος τοῦ μητρικοῦ γάλακτος, ὅταν ἀφῆσῃτε τὴν γαρδένιαν εἰς τὴν πνοὴν τοῦ βορρᾶ, ὅταν ρίψῃτε τὸν πυρέσσοντα ἐντὸς ἀτμοσφαιρᾶς 35 βαθμῶν θερμοκρασίας.

Τοιοῦτό τι συνέβη εἰς τὴν κόρην, ἣν συνητησάτε καθ' ὅδον καὶ κατὰ τῆς ὁδοῦ ἐρρίψατε τὸ φοβερώτερον ἐναντίον τῆς νεότητος καὶ τῆς ὑπαρξέως της ἀνάθημα: Αὕτῃ εἶνε; Ἡ κόρη τὴν ὁμοίαν ἡ φύσις ἐπλασεν, ὡς ἡ ζωγράφος ἡ δὲ γλύπτρις τὴν εἰκόνα ἡ τὸ ἄγαλμά του, τελείαν, ἀρτίαν, ὑπερέξον, οὐχὶ χάριν αὐτῆς καὶ μόνης, ἀλλὰ διὰ νὰ εὕρῃ τὸν σύντροφον τῆς εὐμορφίας της καὶ τῆς καρδιάς της, νὰ μοιρασθῇ μετ' αὐτοῦ τὰ κάλλη της καὶ τὰ χρώματά της, καὶ τῆς ὁμορφίας της, καὶ τῆς χαρμᾶς της, καὶ εἰς τὸ μοῖρασμα αὐτὸ γεννηθῇ ἔρως, ὁ ὁποῖος θὰ πῇ ἀρμονία ψυχῶν, ἰσορροπία σωμάτων, ἐξουδετέρωσις ὁρμῶν, ἀναψυχὴ αἰσθημάτων, καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτα αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τὴν ἀρμονίαν αὐτὴν, φυτρώσουν ἄνθοι, φυτρώσουν καρποὶ—παιδιὰ, παιδιὰ, παιδιὰ—ἡ κόρη αὕτη, ἡ ἀπὸ ἐγαυισμόν ἰδικόν της—καὶ καλὰ ἔπαθε τότε—ἡ ἀπὸ ἐμπορικᾶς σκέψεις τῶν γονέων της—ὅποτε εἶνε θυμὰ—ἐκράτησε τὰ κάλλη διὰ τὸν ἑαυτὴν της, καὶ ἐγέναν τὰ κάλλη αὐτὰ ὅ,τι γίνεται αὐτὸς ὁ χρυσὸς εἰς τὸ κεμερί ἡ τὸ χῶμα φιλαργύρου. Ἐχάσαν τὴν λάμψιν των, ἐκίτρινισαν. Ἰδοὺ τί συνέβη. Ἡ κόρη ἔειπεν ἄγαμος.

Ἐπρεπε νὰ εὕρῃ νυμφίον ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔτους, ὅτε ἡδὴ ἦτο εὐχυμὸς καὶ ὥριμος καὶ γλυκερὰ ὡς Ἀττικὸς ροδίτης, ἀλλὰ περῆλθε τὸ ἔτος αὐτὸ καθ' ὃ ἦτο πλάσμα Ὀλλανδοῦ ζωγράφου, περῆλθεν καὶ δύο ἄλλα, καθ' ὃ ἦτο μορφή ραφαήλειος, καὶ περῆλθε καὶ τὸ 22ον ἔτος, καθ' ὃ ἤρχισε νὰ κλίνη εἰς τὴν σχολὴν τῶν πρώτων ζωγράφων τοῦ

μεσαιῶνος, καὶ ἤρχισε νὰ βλέπῃ πρὸ αὐτῆς νὰ μαζεύωνται φύλλα τοῦ φθινοπώρου καὶ ὕμφοι δὲν εὐρέθη εἰσέτι καὶ ἡ νύμφη... παραδοξόν, ἀπίστευτον, δὲν ἀνυπομονεῖ. Τὴν ὑποστηρίζουν αἱ περὶ τὴν τοαλέτταν μέριμναι, τῶν γεροντοπαλληκάρων αἱ σαχλαὶ κολακείαι, τῆς μητρὸς αἱ μωραὶ ἐλπίδες, τοῦ πατρὸς αἱ ἀναίσθητοι πεποιθήσεις, τῶν δημολίκων αἱ ὑποπτοὶ συνκλαστροφαί.

Τι χάνεται κατὰ τὰ ἔτη αὐτά! Οἱ ἀδάμκντες μεταβάλλονται εἰς ἀνθρώπους, ὁ χρυσὸς εἰς ὀρείχαλκον, οἱ σμάραγδοι εἰς θαλασσόπετρας, τὰ τριαντάφυλλα εἰς λάχανα, ἡ ἐρυμνὴ σὰρξ εἰς μπομπούταν καὶ ἡ ἀληθινὴ καλλονὴ εἰς ψιμυθιωμένην πλαγγόνα. Ποῦ πᾶνε οἱ θεσσαυροὶ αὐτοὶ; Τίς τοὺς κλέπτει; Τίς τοῦ; χαίρεται; Τίς τοὺς σφετερίζεται; Κάνεις, κἄνεις δυστυχῶς. Τῶν ὑλιστῶν φιλοσόφων τὸ δόγμα ὅτι τίποτε δὲν χάνεται εἰς τὸ πλανητικὸν μας σύστημα, οὐδὲ ἡ ἐλάχιστη ἄτομος ὕλη, ἐδῶ δὲν ἐφαρμόζεται πλέον. Ἐδῶ γίνεται ἡ μεγαλειτέρα τῶν κακαστροφῶν ἄνευ τῆς μικροτέρας τῶν ὠφελειῶν. Ἐδῶ γίνεται θάνατος χωρὶς οὐδὲ σκώληκες κἄν νὰ ὠφελῶνται. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ—τῆς κλοπῆς, τοῦ σφετερισμοῦ—θὰ ἐν μίξει τοῦ ἀμειλίχου πλοῦτος φιλοσόφου ἡ κοινωνικοῦ τινος οἰκονομολόγου ἱερώτερον, τῆς ἀνιέρου αὐτῆς καταστρεφῆς καὶ φθορᾶς—θησαυρῶν, οὗς χεῖρ ἀνθρωπίνῃ δὲν δύναται νὰ πλάσῃ, θησαυρῶν, οὗς ἡ φύσις δωρεῖται καὶ δι' οὗς πολλοὶς μία ὀλόκληρος γενεὰ, μία ὀλόκληρος κοινωνία ἐργάζονται.

Ὁ νομοδιδάσκαλος καὶ κοινωνικὸς φιλόσοφος Ἀκόλλης ἐχαρκτηήρισε στοργικὰ καὶ καθαρὰ τὸν γάμον: ὅτι σκοπὸν ἔχει τὴν κανονικὴν σύζευξιν »τῶν δύο φύλων, ὅπως δι' αὐτῆς ἐπιτευχθῇ, ἐὰν »τοῦτο εἶνε δυνατόν, ἡ τεκνογονία». Ἐθετο πρώτιστον σκοπὸν τὸ πρῶτον καὶ ὡς δεύτερον σκοπὸν τὸ δεύτερον. Ὁ αὐτός, ἐν ὧραις νηφαλιωτέραις καὶ ποιητικωτέραις, ἔγραψεν ὅτι ὁ γάμος εἶνε «βίος εἰς τὸν »ὁποῖον ἀνὴρ καὶ γυνὴ συζευγνύουσιν ὅλην τὴν εὐαισθησίαν των, ὅλην τὸ πνεῦμα των, ὅλην τὴν θέλησιν »των, διὰ νὰ ἀναπτύξωσιν ἑαυτούς ὁ εἰς διὰ τοῦ »ἄλλου, ὑποστηρίζοντες τοῦ ἐνὸς ἐπὶ τοῦ ἄλλου». Καὶ ὁ Πλάτων, ὅστις ἐπίστευεν ὅτι κατ' ἀρχὰς ὁ ἄνθρωπος ἦν ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰ δύο φύλα, ἐπίστευεν ὅτι μόνον διὰ τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἔρωτος ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν ἀρχαίαν, εἰς τὴν τελείαν ἡμῶν φύσιν.

Ἄλλ' ὁ γάμος—ὅ,τι καὶ ἀνείπωσιν οἱ θεολόγοι, οἱ κοινωνιολόγοι, οἱ λευκόσκοιφοι οἰκοκυραῖοι, οἱ συλλογισμένοι πατέρες, αἱ ἀσυλλόγιστοι μητέρες, αἱ γαλλίζουσαι καὶ πιανίζουσαι γηραιαὶ δεσποινίδες, αἱ ἀπὸ τῶν μυρεψείων καὶ τῆς Λιζιὲ ἀναμένουσαι τὸ χρῶμά των καὶ τὸ στῆθος των, ὁ γάμος θέλει ἔρωτα καὶ ὁ ἔρως θέλει εὐμορφίαν καὶ ἡ εὐμορφία θέλει νεότητα.

Καὶ ἰδοὺ τὸ ζήτημα τὸ κοινωνικόν, ὅπερ προβάλλομεν σήμερον, κυρίως πρὸ τῶν πατέρων καὶ τῶν

μητέρων, κυρίως διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς ἄλλας μεγάλας πόλεις μας, διότι εὐτυχῶς εἰς τὰ χωρία ὃ ἐν ὑπαίθρῳ βίος καὶ τὸ ἔθιμον τῆς ἀπκαγωγῆς καθιστῶσι τοὺς χωρικοὺς καὶ τὰς χωρικὰς μας κατόχους πολὺ περισσοτέρων γνώσεων φυσιολογίας ἀπὸ τοὺς ἀστούς καὶ τὰς ἀστάς μας. Ἰδοὺ τὸ ζήτημα τὸ κοινωνικόν, διακρυσταλλούμενον εἰς μίαν καὶ μόνην ἐρώτησιν :

Τί τῆς φυλάττε ;

* * *

Τί τὰς φυλάττετε τὰς θυγατέρας σας καὶ δὲν τὰς ἐκδίδετε εἰς γάμον, ὅταν αὐταὶ δι' ὄλων τῶν χρωμάτων τῶν πρεσβίων των, δι' ὄλων τῶν ἀστράπων τῶν ὀφθαλμῶν των, δι' ὄλης τῆς πορφύρας τῶν χειλέων των, δι' ὄλων τῶν πόρων τοῦ ὀργανισμοῦ των, δι' ὄλου τοῦ ἀρώματος τοῦ κάλλου; αὐτῶν σὰς φωνάζουν : Ἕμεθα ὠραῖαι γάμου, τὸ ὅποιον θὰ πῇ εἰς τὴν γλῶσσάν μας, εἴμεθα ὠριμαὶ διὰ γάμον. Ἐὰν δὲν ἐννοήσητε αὐτὴν τὴν μουσικὴν, ἥτις μετὰ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος γαργαλίζει τὰς ἀκοάς σας, ἐλαφρῶ, ἡδονικῇ, μεθυσιτικῇ, μετὰ τὸ δέκατον ὄγδοον θὰ ἐνωτισθῇτε ἄλλην μουσικὴν, βρειάν, βρεῖαν, μελαγγολικὴν, σχεδὸν λυπητερὴν : Δὲν μᾶς βλέπετε ; χάνομεν, πατέρα, τὴν δροσιὰν μας, χάνομεν, πατέρα, τὴν χαρὰν μας, δὲν γελῶμεν ὅπως πρῶτα, δὲν χοροπηδῶμεν ὅπως πρῶτα, δὲν εἴμεθα αἱ ἴδιαι, ξεπέφτομεν, πατέρα, καὶ . . . τυραννοῦμεθα πολὺ, μὰ πολὺ, πολὺ, πολὺ». Καὶ ἂν δὲν ἐννοήσητε καὶ αὐτὴν τὴν δευτέραν μουσικὴν, ὦ ! τότε μετὰ τὸ εἰκοστὸν, μετὰ τὸ εἰκοστὸν τέταρτον, σπεύσατε νὰ ἐγκαταλείψητε τὰς οἰκίας σας καὶ πάρτετέ τας μαζὺ σας νὰ φύγετε εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἀρχίζει ἄλλη μουσικὴ, ἀρχίζει τὸ μαιρολόγι. Καὶ τότε οὐαί ! εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο. Καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ ἐφυγον, ὡς φεύγουν τὰ χελιδόνια τὸ κκαλοκαῖρι καὶ ἐπὶ τῆς στέγης πλυνῶνται καὶ πετοῦν καρακάξα, κορῶνχι, κοράκια.

Καὶ πάλιν σὰς ἐρωτῶμεν :

Τί τῆς φυλάττε ;

Διὰ νὰ μεγαλώσουν ; Εἶνε πρὸς ζημίαν τοῦ ἔρωτος, πρὸς ζημίαν τοῦ γάμου. Διὰ νὰ φρονιμέσουν ; Ἀπεδείχθη πλέον ὑπὸ τῆς καθημερινῆς πείρας ὅτι δεκαεπτὰ ἐτὶς ἑγγαμος ἔχει πολὺ περισσότερον νοῦν ἀπὸ εἰκοσιτετραέτιδα ἢ καὶ τριακοντούτιδα γεροντοκόρην. Διὰ νὰ πλουτίσῃτε σεῖς ; Ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, κατὰ ἐννεμήκοντα τοῖς ἑκατὸν, περιουσίαι δὲν σχηματίζονται. Διὰ νὰ εὕρητε καλλίτερον γαμβρόν ; Μωρία ! Ὅλοι οἱ δυνατοὶ γαμβροὶ εἶνε ὑπὸ τὴν διάθεσίν σας ; ἐκλέξατε. Ἡ ἄφετε νὰ ἐκλέξη ἡ κόρη σας καὶ νὰ ἐγκρίνητε σεῖς. Ἡ κλεῖστε τὰ μᾶτια σας καὶ πάρτε τὸν πρῶτον ποῦ θὰ πῇ σ' τὰ χέρια σας καὶ κάμετέ τον γαμβρόν.

* * *

Ἀλλὰ παύσατε ἐγκληματοῦντες πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, παρασκευάζοντες πικρίας καὶ δυστυχίας διὰ τὸ γῆνρά σας. Παύσατε ἐγκληματοῦντες πρὸς τὰ θυγά-

τριά σας, ὑφαινόντες διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν σας τὴν ἀπελπισίαν των καὶ τὴν πρόωρον παρακμὴν των. Παύσατε ἐγκληματοῦντες πρὸς τὴν κοινωνίαν ἣν ἀδικοῦν καὶ διαφθείρουσιν οἱ βραδεῖ ; γάμοι. Παύσατε ἐγκληματοῦντες πρὸς τὴν φυλὴν σας, ἣν ἐξοσθενίζουν καὶ ἐξευτελίζουν οἱ μεταξὺ ἐξηντημένων γάμοι. Παύσατε ἐγκληματοῦντες πρὸς τὸν Θεὸν αὐτὸν, ὅστις διὰ τοῦτο ἐπλάσε τὴν Εὐάν, διὰ νὰ εἶνε ὁ σύντροφος τοῦ Ἀδάμ. Ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐκείνη !

Φιλοπόροδος

Η ΟΔΑΛΙΣΚΗ

Τῷ κυρίῳ Δ. Βικέλα

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος τὰ μαθήματα τῆς τάξεως τῶν τελειοφοίτων ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ ἐτελείωναν τὴν 2αν μ. μ. καθ' ἐκάστην Πέμπτην.

Ἡ Σχολὴ τοῦ Γένους διετέλει ἀκόμη ἐν Φανερίῳ, εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ ἐτοιμόροπον κτίριον, ὅταν δὲ οἱ μαθηταὶ μιᾶς τάξεως κατέβηκιν τὴν κλίμακα διὰ ν' ἀπέλθωσιν, ἐνόμιζέ τις, ὅτι ὅλον τὸ οἰκοδόμημα ἐμελλε νὰ κρημνισθῇ.

Μίαν Πέμπτην λοιπὸν, οἱ μαθηταὶ τῶν ἐπιλοιπῶν τάξεων, ἀπησχολημένοι εἰς τὰ μαθήματά των, ἐννόησαν, ἐκ τοῦ ἐξείφνης ἐπελθόντος σεισμοῦ, ὅτι ἡ ταξὶς τῶν τελειοφοίτων ἐτελείωσε τὰ μαθήματά της καὶ ἀπῆρχετο.

Καὶ πράγματι, νεανῖαι πασῶν τῶν ἡλικιῶν καὶ τῶν τύπων, ὑψηλοὶ ἢ βραχύσωμοι, ἰσχυροὶ ἢ εὐτραφεῖς, μελαγχροῖνοι ἢ ξανθοὶ, θορυβώδεις ἢ σοβαροὶ, ἐξήρχοντο τῆς μεγάλης θύρας, διευθυνόμενοι ἄλλοι πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄλλοι ἀντιτίτως.

Δύο ἐξ αὐτῶν, βαίνοντες πλησίον ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀζιβαλῆ, ἐφαίνοντο δὲ στενῶς συνδεδεμένοι. Ὁ εἰς ἥτο εἰκοσιτριῶν περίπου ἐτῶν, μὲ βραχὺ καστανόχρουν γένειον, μὲ ἥθος προῶρως ἐμβριθές, κρατῶν δύο τόμους βιβλίων ἐν τῇ ἀριστερᾷ καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἀλεξιβρόχιον, μεταβαίνων δὲ καθ' ἐκάστην πεζὴν εἰς ἀπόκεντρον μέρος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ὁ ἀδελφός του, ἀποκατεστημένος ὢν, τῷ ἐχορήγει δωρεὰν κατὰλυμα καὶ τροφήν. Κατήγετο ἐκ χωρίου τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ ἦτο προσωρισμένος νὰ γίνη διδάσκαλος εἰς τὴν πατρίδα του ἐκαλεῖτο Ἀθανάσιος.

Ὁ ἄλλος ἦτο μόλις δεκαοκταετής εἰς τῶν μικροτέρων τῆς μεγάλης τάξεως. Ξανθός, ροδόχρους, ζωηρός, ἀείγελος, μὲ λεπτὸν ἀρτιγέννητον χνοῦν ἐπὶ τῶν κροτάφων, σταλεῖς ὑπὸ τῶν γονέων του ἐκ Σμύρνης μὲ χίλια μόνον φράγκα ἐτήσιον μίσθωμα, μὲ πολλὰς ὁμῶς παραγγελίας, ὧν ἡ κυριώτερα ἦτο ἡ ἀπόκτησις τοῦ διπλώματος. Ὁφείλομεν νὰ δημολογήσωμεν, ὅτι καίτοι εὐφυὲς καὶ ἀγγίνους, ἦτο ὁμῶς ὀλίγον νωθὸς καὶ ὄνειροπόλος, ἡρέσκετο δὲ